

блекохъ, видѣхъ Павла, вонъ отъ себе си и
утруденъ, хварился да ми цѣлуна, и казуваше:
“ Пойдомъ, пойдомъ Виргинія пріншла, пойдомъ
въ Людовиговомъ портѣ; корабль будетъ бросать
якорь завтра. „

Тотчасъ мы пошли. Като преминувахме мѣ-
сове-те на долга-та планина, и бѣхме уже вер-
ху путя, кой-то заводи отъ Памплемусы въ Лу-
довиково-то Пристаннице, чухъ какъ нди слѣдъ
насъ иѣкой. Онъ бѣ единъ черный, который
ѣхаше скоро. Только що достигна насъ и азъ
вопрошихъ го отъ кадѣ онъ иде и гдѣ отхож-
да толко скоро. “ Ида, отвѣща, отъ едно село
“ въ сей островъ именуемо Златный-Прахъ
“ (Шудръ-д-оръ по Французки); проводили мя
“ са въ пристанище-то да извѣстя губернато-
“ ру какъ единъ французкій корабль пристапа
“ околъ островъ Амбра, и пушкаше (хварлеше
“ канонъ; топове) за да понска помощь; зацо-
“ то море-то е много бурно. „ Той человекъ
като каза така послѣдува безпресѣчно свой
путь.

Азъ рекохъ Павлу: “ Да поидеме въ сосѣ-
“ дно-то село Златный-Прахъ за да посрекция-
“ ме Виргинія; то отстои тры леагы само. „